

bringe de opskræmte Gemytter i Ro, hengik der alligevel nogen Tid, inden man forvandt Indtrykket af den uhyggelige Scene. Dertil kom, at Uvejret hastigt nærmede sig. Et Par vældige Tordenskrald havde allerede lydt inde over Byen, og en hagelblan-
det Regn begyndte at smelde mod Ruderne.

VI

Hjemme hos Fru Betty havde der imidlertid ogsaa hersket stor Uro. Først i Anledning af Børnene. Sigrid havde virkelig benyttet sig af den Forvirring, der den hele Dag havde været i Huset, og endelig iværksat sin længe forberedte Plan om paa egen Haand at opsøge sin savnede Moder. Sammen med Dagny, Dukke-Lise og en lille Pindevogn, der indeholdt Bagagen, nemlig to Sommeræbler, en Sparebøsse og en Skrivetavle, var hun hen paa Eftermiddagen draget afsted ud ad Landevejen, uden at nogen havde set det. Den lille Karavane var dog ikke kommen ret langt. Da nemlig Skæbnen vilde, at Solen, deres eneste Vejviser, denne Dag slet ikke lod sig se; da desuden den genstridige Dagny straks gav sig til at tudbrøle for at komme hjem; og da endelig det Uheld indtraf, at det ene Hjul gik af Vognen ved, at den kørte mod en Sten, tabte ogsaa Sigrid efterhaanden Modet og satte sig modløs paa Grøftkanten, — hvor Tjenestepigen kort efter havde fundet dem.

Fru Betty var bleven alvorlig vred. I sin eksalterede Sinds-tilstand havde hun taget Børnene for sig selv og holdt en formelig Dommedagsprædiken for dem, saa at selv Sigrid tilsidst var bleven betuttet og var begyndt at græde.

Nu gik Betty i febrilsk Spænding frem og tilbage paa Gulvet i den tarveligt oplyste Bondestue og ventede Emanuels Hjemkomst. Hun kunde ikke forstaa, at han endnu ikke var kommen. Klokken var snart ti, og hun var sikker paa, at han ikke havde ladet sig opholde af Regnen. I sin Utaalmodighed begyndte hun tilsidst at bebrejde sig, at hun ikke havde ledsaget ham. Hun følte sig desuden uhyggelig tilmode i sin Ensomhed; Tordenen